

hjælpe i et saadant Tilfælde. Der er en anden Mand, der hedder Johan Ulbrissen, — jeg nævner Navnene nu, fordi der mulig kan blive Brug for dem siden. Han har bygget nær ved Stranden, er Fister og er en meget ihærdig og dygtig Mand. Han troede at kunne vinde Lykken i fremmed Land, og rejste derfor til Amerika, men da Familien havde Hjemve og ønske at se Danmark igen, kom han tilbage. Han var paa Grund af Forholdene saa heldig at kunne købe sit gamle Sted igen, og der har han bygget og boet i flere Aar. Saa kom disse Høvande, meget større end Stormfloden i 1872 — det kunne de Herrer undersøge, og jeg haaber, at Øvrigheden vil sørge for, at det bliver underlagt — og det har udhulet Grunden saaledes, at det slog Revner i hans Hus. Han maa nu flytte, men har ikke Raad dertil, men det forekommer mig, at man er tvungen til, da man har gjort det ved Dybørn og flere Steder, at bidrage fra Finansministeriet til, at denne Mand kan saa sit Hus opført igen. Der er to Mænd, som have sat sig i Spidsen . . . (Uro i Salen) — jeg beklager i højeste Grad, at Sagen ikke interesserer ærede Medlemmer, jeg anser den for en Nationalulykke — som Fisterbefolkningen skylder megen Tak. Sagen er jo utvivlsomt ganske upolitisk, idet den ene er en meget ivrig Højremand, den anden en meget ivrig Venstremand; det er nemlig Konsul, Grosserer Rasmussen i Fredericia og Kaptajn, Redaktør Madsen i Middelfart. De to Mænd have gjort et stort Arbejde, og jeg, haaber ikke, at det skal være forgæves, jeg haaber, der vil komme noget ud deraf. Jeg skal ikke gaa ind paa de forskellige Ulykker, der ere skete for dem, jeg nærmest kender, men jeg haaber, at der fra Øvrighedens Side vil blive gjort noget, at Øvrigheden vil udnævne kyndige Mænd, der skulde foretage Syn og Taksation af den lidte Skade, saaledes at disse Folk kunne saa nogen Erstatning for, hvad de uden egen Skyld have lidt ved Uvejret. Jeg tror, at det ikke alene bliver 50,000 Kroner, men nærmere op mod 100,000 Kroner. Den ærede Ordfører sagde, at han ikke kunde være med til paa Finansudvalgets Begne, at anbefale dette. Der er nemlig sket en Fejl, jeg beklager, hvis den er sket, fra det ærede Medlem for Præsts Amts 3dje Valgkreds' (Veth) Side, saafremt han ikke er gaaet den Vej, der skulde gaas, nemlig først til Regeringen, men jeg haaber nok, at det ærede Medlem skal klare det. Med Hensyn til de finansielle Følger tør jeg ikke sige, om det er den Vej, vi skulle gaa for at gøre noget, men jeg vil haabe, at der hos Tinget og

Regeringen kunde blive en vis Stemning for, at den Kommité, man kalder Central-komiteen, som blev oprettet i 1872, og som ligger med en Kapital af 1 til 200,000 Kr., vilde tage fat og arbejde for, at Smaafolk derovre paa den jydste og fynske Kyst kunne komme om ikke til deres Ret, saa dog lidt til Høgterne igen. Centralkomiteen i Kjøbenhavn, har, som det staar her, nægtet at give noget, idet den ikke anser det skete for en Nationalulykke. Jeg anser det for en Nationalulykke og vil meget tillade mig at henville til de ærede Miniistre, om de, hvis de anse det for et Skraaplan at komme ind paa, og mene, at dette, som den ærede Ordfører sagde, kan drage farlige finansielle Følger efter sig, vilde være saa elskværdige og gode at formaa Centralkomiteen til at se noget alvorligere paa Sagen. Her kommer Folk ikke og klage paa maa og saa, men det er i Virkeligheden en Ulykke, der er overgaaet disse Folk, og det var Synd, om mange af dem skulde gaa fra Hus og Hjem, fordi de ere komne i et Uheld, som de selv ere aldeles uden Skyld i. Stormen rasede i tre Dage, der gik Gud ste Lov, intet Mennekeliv tabt, men der var Fare for mange. Jeg vil tillade mig at anbefale de ærede Medlemmer at tage ventlig paa Sagen, enten man saa vil henvise den til Finansministeriet eller Indenrigsministeriet, eller man fra Folketingets Side, altsaa paa en Maade privat, elskværdig kunde henville til Centralkomiteen at tage sig ventlig af denne Sag.

Veth: Det var mig en Tilfredsstillelse at høre de Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Ordfører i Anledning af dette Endringsforslag om at henvise til Indenrigsministeren og Finansministeren disse Andragender vedrørende Stormfloden i November forrige Aar. Den ærede Ordfører bemærkede først, at en af Grundene til ikke at foreslaa Henvisning af dette Andragende, var den, at det ikke saas eller vidstes, at det tidligere havde været indsendt til Regeringen. Denne Bemærkning af den ærede Ordfører maa dog vist noget bero paa en Fejltagelse. Jeg holder her selve Andragendet i min Haand. Jeg har faaet det udlaaet for saa Djeblikke siden af den ærede Ordfører. Det er trykt og overstrevet: „Til den høje Regering og Rigsdag“. Jeg kan ikke betvivle, at et lignende trykt Eksemplar er bleven sendt ind til Regeringen af de Mænd, som med saa stor Interesse have omfattet denne Sag og med saa stor Opofrelse arbejdet for den. Men for Resten veed den ærede Ordfører ligesaa godt som jeg — dertil ere vi